

jezdu a průchodu jimi, a sám již v usnesení povolujícím prozatimní opatření pohrozil pro případ nevyhovění zákazu pokutou 1.000 Kč nebo vazbou do jednoho týdne. K dalšímu návrhu žalující strany uložil pokutu 500 Kč a pro případ dalšího porušení zákazu pohrozil pokutou 1.000 Kč. Není třeba uvažovati o tom, zda šlo o prozatimní opatření podle §§ 340 a násl. obč. zák., či o prozatimní opatření podle § 458 c. ř. s., které předpokládá, že bylo vydáno za projednávání sporu, či zda jde o prozatimní opatření podle všeobecných pravidel exekučního řádu a pokud pro ně byly podmínky. Soud držebního sporu na základě prozatimního opatření nebyl oprávněn, by určoval pokutu pro přestoupení zákazu, aniž k tomu, by ji prohlásil za propadlou. Jeho věcí bylo jen vydati záповeď a povolit exekuci; provést usnesení uložením pokut bylo věcí soudu exekučního. To plyne jasně se srovnáním § 458 c. ř. s. s §§ 382 a 355 ex. ř. Byla-li pak navržena exekuce na základě usnesení o prozatimním opatření k vymození zákazu, byl sice prvý soud oprávněn povolit exekuci, ale provést ji byl povolán soud exekuční. Proto mohl prvý soud uložit pokutu a prohlásit ji za propadlou jen jako způsob exekuce prozatimního opatření a jeho usnesení v tom směru je usnesením spadajícím do oblasti řízení exekučního — nikoli do oblasti řízení sporného (držebního). Ježto tudíž jde o usnesení exekuční, jest dovolací rekurs přípustný, an rekursní soud změnil usnesení prvního soudu. Nehledíc k tomu, že by exekuční soud byl povinen podle § 358 ex. ř. vyslechnouti odpůrce o návrhu před povolením vnuceného provedení zákazu, právem uznal rekursní soud postup prvního soudu za nesprávný a právem neuznal na propadnutí pokuty. Vede-li se exekuce, by bylo vymoženo opomenutí, má se soud, u něhož byla exekuce navržena, omeziti na to, že povolí exekuci. Peněžitá pokuta nebo vazba mohou býti uloženy teprve pro zapovězené činy, které až po povolení exekuce byly vykonány a exekučnímu soudu náleží uložiti trest a to jest i u tohoto soudu navrhnouti (§ 355 ex. ř. a ministerské nařízení ze dne 3. prosince 1897 č. 25801 ministerský Věstník čís. 44 odstavec první). Proto rekursní soud právem zamítl návrh, aby pokuta byla uložena pro čin, který byl vykonán před povolením exekuce. nehledíc ani k tomu, že soud sporu k uložení pokuty nebyl povolán. Stěžovatel má neprávem za to, že povolené prozatimní opatření není exekučním titulem, nýbrž samo exekučním opatřením.

Čís. 11442.

Vymáhající věřitel jest oprávněn požadovati placení jen ve měně, na niž zní exekuční titul.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R I 78/32.)

Rozsudkem okresního soudu ve Fünfhaus ve Vídni byl dlužník uznán povinným, by platil vymáhajícímu věřiteli na výživné měsíčně 200 marek. V exekučním návrhu domáhal se vymáhající věřitel exekuce k vydobytí zadržného výživného 57.600 Kč a k zajištění nesplatného výživného 19.200 Kč. Soud první stolice exekuci k vydobytí vý-

živného povolil, zamítl však návrh na povolení zajišťovací exekuce. Rekursní soud k dlužníkovu rekursu napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl návrh na povolení exekuce k vydobytí výživného.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu ve Fünfhaus ve Vídni ze dne 13. března 1922 byl povinný odsouzen, by platil vymáhajícimu věřiteli na výživné měsíčně 200 marek. V exekučním návrhu se žádá o povolení exekuce k dobytí zadrženého výživného 57.600 Kč a k zajištění nesplatného výživného 19.200 Kč, tedy něčeho jiného, než k čemu byl povinný odsouzen a na co zní exekuční titul. V exekučním řízení nelze řešiti otázku přeměny na jinou měnu v určitém kursu. Vymáhající věřitel jest oprávněn požadovati placení jen ve měně, na kterou zní exekuční titul. Ježto tedy z exekučního titulu není zřejmo, že povinný jest povinen plniti to, co vymáhající věřitel od něho exekučním návrhem požaduje, nelze povolit exekuci k vymožení jiného předmětu podle § 7 ex. ř.

Čís. 11443.

Řešení otázky, v jakém rozsahu přísluší svéprávnému nepominutelnému dědici nárok na doplnění povinného dílu, nespadá do působnosti nesporného soudce a nesmí o ní nesporný soudce rozhodovati ani v usnesení, jímž rozhodoval podle §§ 109 a 112 nesp. říz. o předloženém soupisu. Jest věcí dědice, by za pozůstalostního řízení použil práv příslušejících mu podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R I 109/32.)

V pozůstalostním řízení žádal svéprávný testamentární a zároveň nepominutelný dědic, který se přihlásil k pozůstalosti výmínečně ze závěti, o doplnění povinného dílu. Oba nižší soudy rozhodly o návrhu věcně.

Nejvyšší soud poukázal návrh na pořad práva.

Důvody:

Řešení otázky, v jakém rozsahu přísluší svéprávnému nepominutelnému dědici nárok na doplnění povinného dílu, nespádalo do působnosti nesporného soudce a neměl se proto s otázkou tou ani zabývati, ježto nebyla jeho úkolem, a bylo věcí dědice, by za pozůstalostního řízení použil práv příslušejících mu podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák. (rozhodnutí čís. 9266 a 9360 sb. n. s.). Neměl-li se pozůstalostní soud zabývati s řešením otázky povinného dílu, nesměl o ní ani rozhodovati v usnesení, jímž rozhodoval podle §§ 109 a 112 nesporného pat. o předloženém soupisu, neboť k rozhodování otázky té byl povolán jen sporný soudce. Trpí proto napadené usnesení jakož i usnesení prvního soudu,